

giver en Pensionslov, hvori man siger, at Embedsmænd ingen Pension skulle have, eller at Embedsmændene (Berg: Det var en løierlig Pensionslov.). Sa, ikke sandt, det var en løierlig Pensionslov; eller man siger i den, at de ikke skulle have nogen Afgang til at kunne værne om deres Ret til Pension, men at den skal være overladt til Regjeringens Vilkaarlighed, saa vilde det være nok; men det vilde, som det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) meget rigtigt bemærkede; blive en løierlig Pensionslov. Derfor taler jeg imod en saadan Pensionslov. Om man kan bestemt sige, at der i Grundloven med Nødvendighed ligger, at der skal være tilfikkret dem en saadan Pension med Afgang til at faa den opretholdt ved Domstolene, det kan jo være omtvisteligt, men hvad der ikke er omtvisteligt, er, at man stadig gjennem en lang Række af Aar efter Grundloven har fastholdt den Opfattelse, at en Embedsmand har en ved Grundloven fikket Pensionret, en Opfattelse, som har fundet sin Anerkjendelse ogsaa her i Thinget baade ifjor og iaar, en Opfattelse, som ogsaa har faaet Anerkjendelse paa den Rigsdag, paa hvilken Pensionsloven blev behandlet, idet forskjellige Forslag, der vare stillede til den, og som gik ud paa en modsat Opfattelse, bleve, saavidt jeg hukker, afviste som grundlovsstridige. Jeg maa altsaa gaa ud fra, at det er Grundlovens Mening, at en Embedsmand har en Ret til Pension, en Ret, som ikke skal kunne betages ham ved nogen Pensionslov, og saa siger jeg, at det er inkonsekvent at stille ham saaledes, at man giver Hjæmmel til, at naar blot Regjeringen, overfor hvem det dog egentlig er, at han skalde have Værn, vil sige: Vi paaberaabe os, at han har gjort sig skyldig i Misligheder, saa gaar derved hele hans Pensionret bort. — Den ærede Ordfører bemærkede, at efter det Forslag, som Regjeringen har indbragt, og som jeg i det Væsentlige har tiltraadt, vil det Hele kun gaa ud paa at henlægge Afgjørelsen fra en Domstol til en anden. Det er nu ikke aldeles rigtigt, thi den nye Autoritet bliver ikke nogen egentlig Domstol, men en blandet judicial og administrativ Myndighed; men under alle Omstændigheder

er der jo ikke noget Mærkeligt deri og heller ikke noget Urimeligt. Man har henlagt det fra Domstolene til en Myndighed, som man tiltroede den særegne Grad af Saglyndighed, som man ikke tiltroede Domstolene med Hensyn til den Art af Spørgsmaal. Og naar den ærede Ordfører, ikke nu i sit sidste Foredrag, men i sit første Foredrag, sagde, at man ikke derved vilde affære de Kollisioner mellem den dømmende, den udøvende og den lovgivende Magt, som tidligere havde fundet Sted, da er dette ikke rigtigt, thi selv om man vil kalde det en Domstol, kan der jo ingen Kollision indtræde mellem denne Autoritet og den lovgivende Magt efter den Ordning, som Regjeringen og ogsaa jeg har tilsladt mig at foreslaa. Sagen kommer nemlig slet ikke for den lovgivende Magt, naar denne Kommissions Kjendelse er gaaet Embedsmanden med, saa der kan slet ikke indtræde nogen Kollision med den lovgivende Magt, men forresten efter min Mening heller ikke med den udøvende; thi naar den udøvende Magt affædiger Embedsmanden under Paaberaabelse af, at han har gjort sig skyldig i Misligheder, saa er den sig bevidst, at han kan forlange dette Spørgsmaal afgjort ved denne Myndighed. Der er intet Andet slet end det, at den udøvende Magt har sagt ved at affædige denne Mand: Vi kunne ikke bruge ham, og vi finde, at hans Forhold har været saaledes, at vi ikke finde Anledning til at tilstaa ham Pension, men det er jo iforveien vel bekendt, at naar vi affædige ham, er det et Spørgsmaal, som han kan forlange afgjort paa andet Sted. Noget Kollision vil der slet ikke indtræde. Den ærede Ordfører bemærkede endelig, at den Embedsmand, der havde gjort sig skyldig i Misligheder, vilde vistnok ikke møde en saadan Seen gjennem Tingre hos Flertallet som den, der er mødt ham hos Mindretallet. Forsaavidt det skal sigte til mig, maa jeg paa det Bestemteste protestere imod, at jeg skalde se gjennem Tingre med Misligheder, og hvis der mentes Mindretallet i dette Thing, tror jeg, at jeg paa dette Mindretals Begne kan sige det Samme. Men hvad Sagen skal faa mig til at tro, er, at Embedsmændene i Rigsdagen skalde kunne